

4

112^a

222222

опште место: језик, па шта? сваки чвјек говори свој језик у сваком моменту

да се као и човечанство метаморфозира претопи стије или пре метаморфозе.

изрљо лѣну здраву мѣлу

мѣлу

он сокова и блага свога претка пуну меморија

он претходних низова меморија са стотог или хиљаситог спрата оног чувесног митакоји се зове Вавилонска кућа, мапући рођачки на лав стране векова и народа. Како научите да се у снаскроту четири звана четир ви махнете руком рођачком аби мапу тој снаскритној речи и многе друге руке са Вавилонске куће брвју меморија сарања трајање човечанскога ролѣ. Успиљу се језици по митској кући високо више воше а пил љима фонлову богати и тешки митијарѣ кубања које кроз меморију човечанства једнако сарањују ако игле икако сигурно кроз језике језике који на виши спрат куће прелају ситну кепоту људскога говора. а са језицима суму свега шта је људски род живео и радио и постао. Суму. Језик је зати сума свих сума у како хоћете у пијелици у нарили у људству и човечанству. И зато нема рационализованог ни неутралног језика. Зато је есперанто спорт средство тентуа. А језици као сума то је сви заједно сума тотална какву није биљу или јачу лѣла ни земља ни нешто ни човечанство. Кинези у азбуци немају у р Јапанци немају а зна се лосала незнам која број знакова за писање и пронаказе се једнако други и други и поруке кроз њих су рођени и знаци нехом ролу људском. Муче се научници да нађу кључ за толике еврисканске споменикр и верујем вавилонска кућа ће одједном избацим неки камен са текстом у латинском и етрусканском у човечански свеселском писању и говори у биће опет радисног махања рукам са свих страна Вавилонске куће.

Дај језик је сума и зато толики почетак назовом скромном ролу. Није језик од префикса и суфикса ни глагола и и ролова од питања да ли извешан или становит него је он тога и он свега онога што лаже чини суму. Перифериско је важно јер нема периферије без центра као што нема центар само онда центар ако има периферију зато је сума језичка потресна ствар зати су сума на Вавилонској кући као оне у васиони. Меморија човечанства је у језицима ето зато низови рђавих почетака као треба најскромније говорити о језику нарочито о књижевном језику који за овде потписаног зове се правојније уметнички језик. Ето зато толико почетак....

Ако изговорите реч "језик" са акцентом питања у гласу мо-
 жда и у неком речиту гесту, ви ћете у први мах место одговора добити луко-
 ву тишину свих њих који су ларом својим или професијом везани баш за језик
 они који су историчари језика више још они који су филозофи језика највише
 они који су књижевници ланке уметници језика. Њожевник онај прави који
 зна да му је темељ о највиши спрат пролуковања језик ланке сича језика ланк
 знање језика ланке посековање језика крвно традиционално и културно који је
 монашки везан за језик који му је и матерњи и народни и завичајни тај се
 на оно питање скоро упдаши од свога мелиума од свога бити или не бити од
 свога јесам или нисам Французи који су моћни и књижевношћу и језиком имају
 устаљену формулу књижевног оцењивања књижевних вредности: Талант је то али
 је питање да ли јен писац ту. Или: књигу је написао човек од талан а али
 изнео свога човек писац. Шта је ту проблематично? Наравно језик. Има ли вре-
 ћену моћ изражајности у смислу логике и у смислу воклизације такве да уз
 речи пена и смисаа. Питање да ли је језик тога писца књижевни језик у смислу
 уметности кака се као и у музици форма од садржине не може оделити Класични
 писци постелих драма / Јексир Расин Лом де Воа Лукини / они који су веки
 не монологе писали ораторским језиком ту су и данас да нам покажу да се
 уу метничком језику форма од садржине не да оделити. Логика онтологија синт-
 синтакса семантика стих поезија то је све једно и недељиво. Где загребете
 да расавите имте рачуни ништа друго. Данас Енглеска књижевност покушава да
 обнови драму поетску драму у стиховине драму ораторски сличног језика.
 / Т С Ђлиот и можда још непосредније Христифер Фрај / Данас ораторство је
 савим умукло. Ни велики војници ни првосвештеници ни политичари не исти-
 чу ораторе. Ви велики културни језици су ослабели. Риче је још последњи
 писао и тако рекао: Радити једну страну прозе као што се обрађује обелиск.
 Сва проза запази у баналности смисла и језика проза иза у шуну китературу.
 свако може бритвицом оделити форму од садржине У поезији да би форми садр-
 жина остали неразлељиви пише се неразумљиво. Настаје је велика пометња у
 области језика: семантичким питањима све бави чисти филозофи филозофи

се баве филозофијом језика а писци књижевници не знају да је књижевни језик уметнички језик. Овај крупни италијански мислилац који се звао Ђамбатиста Вико добро је опоменуо свет који ради у медијуму језика: Филозофи то су оратори и писци а граматичари то су ерулити.

Језик је тако сложена моћ да се не може олакшати ни од једне појаве ни једне речи ни једне речи који су човек или од човека. Да човек говори, треба језик. Да човек пише треба језик. Да човек мисли треба језик. Да човек ћути треба језик. И пошто је то: говор мисао мишљење ћутање од човека до човека различито од уметника до уметника прати свуда онда се домишљамо схватању о сличности па и чуљивости језика. Има нас сигурни повише које прогони ова мисао: чујмо наступе онда кад језик не прати мисао еквивалентно неуобичајено је језички пропушта фиксацију мисли да не отклизне не раствори се не синхронично разбије се без разумне фиксације што само језик у процесу мишљења говори. Ако у сну вербална фиксација постане сувише слаба заправи сувише конфузна трзамо се нагло и чини нам се да бежимо из кул или. Вербална фиксација мисли или облика за време ћутања знају сви људи шта је то уметници знају да је то срећан и поклан интервал кихове речи. Кад чулак постаје и чулилан кад гениални чулак постане гениално чулилан и то је нама се чини онда кад језик дохвати ток мисли не пушта је срећу је је воли је вол може. Какве је конфузне а какве гениалне стухове мисао несрећни Хеклерки. Нице моменту је у једном чулиланом моменту изговорио речи: А кад је Заратустра умира земљу је загрлио. Језик је ту моћно гениално моћно дохватио унутрашњу реченицу и савршено јасно и тачно и поетски је вокализовао припусвио кроз уста. То је потресан језички процес и човеку дође да језик прогласи божанством. Ако сад узмемо наум да ону унутрашњу реченицу у човеку зависи од појма сула и закључка а у оној вокализираној одређује смисао и вредност вола и разне емоције онда се човек доиста скоро упнежи од питања шта је језик и потпише да се само један матерњи језик говори пише мисли и ћути правилно снажно уметнички. Вертрајн Рад у сећањима својим прича кад

30 први пут отуза да писати Џозеф Конрад писна тоциних књига на енглески
 језику да се задржало са како тврди експерт који говори тај Пољак Енгелсман
 А Џозеф Конрад / не бучи већ то што је име променио / је једном критиком
 казао да мусе чини да нијеписао још неке енглески да уопште не би никада
 писао. Мисли је "аси претеро у свлу зати што је савио што друго оче
 ковао али да је Конрадова изјава је вокализација нечега неконтролисано
 сире да кажемо нечега пригодног у глави Конрада то нам је увечење. Многи
 људи науче говорити више језика Диста људи пише добру књижевност на експт
 раном језику и под експтираним именом али ти писци никада неће постати
 класици књижевности. Ка сичан писан је јер пчве сича језика апсолутна
 у књижевности
 Као год се у једном народу дешава обнова то јесвака обнова у језику.
 Литеричј историја то су епохе ретова културна историја та су епохе је
 хока. Дени ти знамо да је тако било у Шпанији 16 века у Енглеској 16 17
 века у Француској у 17 веку али емојмо заборавити да те важи врло важи
 за нас у доба Вука Бранка Ђегоша. и још једаред Вука. Немојте се заваравати
 фразом да је језик једнако у прелазном стању и да је зато средство тантуза
 којим се свако може послужити. Може се послужити али језик је стално у
 у прелазном стању јер је у таквом стању сва човек историја култура а него
 уметност Уметност! стотине лавровитих најјачих људи пухом и интелектом б
 да прегурају уметност у прелазно стање али као сразните киније пртање на
 бифону из Антамира и јанашњи пртеж вивилите и ту Вавилонску куку симбол
 меморије човечинства симбол прелазења сталности и истоветности да би се
 осигурао прелазак. А као је све прелазно како језик неће бити који је из
 изражајна сума стих сума. Класик писан на језику може постати наравно уз
 особине али све у мелиуму језика само онај који није срампио језик него о
 високига спрата Вавилонске куке наше својим рођанима рилитељима хранитељи
 језик који је матерњи народни завичајни. Један од најевидентнијих класич
 чара модерне енглеске поезије наравно правилно и тачно класичара језиком
 шта је доживео? Са свога места на Вавилонској куки осетио да је изгубио т
 везу са нижим неким спратом стига језика и сипао научне англисаксонски на

нијем пречазном ступљу имају Енглез и живну поезију изучио онла не ко треба ту
јпоезију и попео се онла натраг на свој степен кучесе тиваром језичкога блага
се чућним говором меморије јрошних векова љуства и канас у моћи језичкој
никојипесник му није раван: Хиљау нових јасноћа за унутрашње реченице и за
вокализације и нигде потреба неразумљивости. За реч јесен узео је из Англосав
ског реч фон коју и употребавају Амреочани и коме заменио катонску реч
отем и метну долаз крви боје звика у свој стихове. И зато што јенаучио тај
преказни степен свог језика не прави грешке у преводу као Езра Паунд:
Место И тако слабомоћни остају и преживљују и оно крже свет превео је Док је
на часовнику време пролазно народ истрејава.

Аки је језик та невероватна сума свих занимљиво ј
констатовати да у старим митовим где има речи о разноврсним постањима нема
речи о постању језика. У најстаријим познатим митовима све што егзистује спор
зумева се. Израз за колективно живљење БОГОВА ЉУДИ ЖУВОТИЊА биљака змајева
лемона ветрова . Реч језик не постоји. Реч говор не постоји као апстрактна по
и свеобухватан појам. У хришћанском миту о постању света и људи стоји да је А
Адам почео да даје имена стварима око себе. Генезе језика нема. Ксноје се у
писмима апостола Павла јавља израз Вољима од себе у смислу оних који су љуком
јачи. У поезији Олга има песма да све чини шуб а речи је прегато онима кој
он себе. И изреком да је рч најкне сина језика у смислу обећавања и свести и
испуњавања зато онима који испуњавају неко обећање. Чувени немачки звучник
Вилхелм фон Хумболт тррпа да језик човек није ни пронашао ни измислио ни стве
ри- нећ да је та способност у низу таликих у њему с рођењем са егзистенцијом
и љна се суштином његовом. Трагајући за кципма и нагонимауметности у човеку
људи су писали: да је прва потреба слика симбола доша од писматрања гестова
покрета св г живог а Цртеж старији од писања знакова. Први језик људи је
био језик знакова покрета гестова исти свима љукина и у лангважији потпуно ист
свина народима стоји и тај немумти језик негде доде на Библијској кучи у ме
мрији човечанства. Па су ваља дошци шумови да замене гестове Па је потако
дошао језик кципа споразумевања прво оком па ухом па онла ваља првим синте

синтезуме да сваки акт човека у животу има неку слику на око на ухе. Паме
 који књижевни језик зовемо уметничким језиком тако је драго што све показије
 да је пртеж и и вокализација имена и знаковити заједно. Језик је он само
 почетна ишао са сликом око и ухе као и данас заједно при опени језика јавно
 јавно пре но што ће то бити при писаној и штампаној речи. Постепено вероватно
 доста брзо морао је човек осетити да је језик ипак ствар унутрашња ствар мозга
 мисли и маште и као то буи онда ће на сликама букнути светлост и језик не
 стати у свести или макар у свести човека некадашњег оно што јесте сложена моћна
 ствар око ухе мозга. У Упанишадама већ имамо пијам и реч говор ако не још јези
 к или са дифонизијом метафизичком. Пренего што тај занимљиви и мугри тек
 на велике је покупремо још мало наш симбол о вавилонској кући. По хришћанском
 миту мариоли су некако кривили стекли што су почели говорити језике језике прпе
 тачи да имају могућност споразума и то се у симболу куће зове смјатеније језиком
 Не. Буи су се тукли за посед земљишта за природна блага у земљи и у лавинама
 географске положаје а куће и мрепропазе најзав за веру никада за језик ни збо
 због језика. Језици што више то боје тоје и културније. Вавилонска кућа је сим
 ол људској свечључанској култури ко ја је све у наукама и уметностима језиком
 развијана и фиксирана. Меморија човечанства а свему што човек јесте и значи
 и може ике кроз језике проналажење нових знакова за писање обогађује културу.
 Језици рађају нове језике а ти све моћније и савршеније и чешће развијају
 даје културу. То је вавилонска кућа: оркестар мисли и записа неброј је зна
 о свему што је успон човека духом и телом. Е на тој кући негистеји и још је
 актован и у својој јавној птедазу Санскрит. На том језику су илписане хин
 дуске веле и упанишаде. Упанишаде су према Веламе отпритике као Нови завет пре
 стар ме: напрелак чистији морак мисао племенитијамашта за реч и слику.
 Е У јавној кући упанишади / по Приф Дојсену / стоји скелете свелено на суш
 ти ни текста. Ко је читао Упанишаде а, а да си пуне понављање у својим форма
 лизама питање понови претхосни одговор одговор понови питање питање. А суштина
 је ово. Штае човеку светлост ^увине А као сунце зађе онда месец А као месец
 зађе онда ватра а као се ватра уиси Ина говор при тој светлости човек све

У уметности у пртежима и језицима сви полетни човекова битисања и пројектовања и активности и суштина и историје и цивилизације свега. Писке пискељне катастрофе само они не прене планета нешто чем је Кула симбол претрајаће и меморија тих људи у чијој уметности и језику су све меморије ранијих наставиће човека. Свеједно каква ће боти и ка ће после катастрофе бити нов егзистент сема ће се наћи у њему сема говора мисли знања искуства борачке пр сарелја са природом свеједно каква ће бити у којој комбинацији елемената. сема свести жив прљузрљко кроз језике егзистентима. Кака се треснућ тешијарни месец ост неке ол људи на кули и с њим свест клипа живота меморије о животу и начинима. после нашег месеца кватенијарног м бће осто То је теме је симбол Вавилонска кула и то је она вједно оно друго тумачење човек све више у култури и човек који изобиље високо све поппаве и трусове. Језик је збиља боханство стихија ол језика меморије ол меморија преживљавање можда вечност на употребим ту реч коју нахеме место нечега мањег.

Језика је у Упан шал и / тој и тој овасинтеза: Да из живота произлазе и језик
неко се и живот враћају очи уши језик и разум. Усећате ли ту суму? Без сутери
упаншаке ми смо већ неколико пута истакли да је књижевни или уметнички језик
лакше штампа и језик ствар љчију ушију мозга гавде зависи ол азбуке и слога
ол стилски истакнутих реченица и жараграфа ол интерквинције. Јатим се уши ол
сонорност језика кула прва свела штаф језика звик докатизација продукт ажара
рата заговор у нама што је ствар насклађа и вежба системске и културне и ол
рађени воље Јајал мозак: језик је ствар унутрање реченице која се тек
пропесом вокализирана износи на уста. Штаје моћ језика за дух тело за живот
зауметничке моћи лепо је приказано у једној упанишади из Јајурвеле.
Скраћујемо: Цита крај један чувену музру личност из упанишади Јајлавачкију:
Шта служи човеку као светлост. Сунце. А как сунце зађе? Она месец. а как
месец зађе. Она ватра. А как се ватра угаси? Она говор. а ако јетакно тамно
дачовек руку своју не визи а олнекуи крене звук чљвек пође онамо. " ако и глас
умучне шта је њна човеку светлост. Он сам, то јест у унутрашњости у срцу
светлећи дух. А штаје тај дух потамо ми да бис мо круг затворили. То је
мисао она унутрања реченица После сунца и свега осталог светлост је не
штаиу тами срце затворено и језиком ћутање фиксирано. Ту се као толико пута
физика и метафизика долирују и употпуњују. Двотобоље супротности скивају у

се у једно у истоветно. Ни метафизичари ни физичари не могу одређено казати да је на њиховој страни да а на супротној не. Морало бисе некако одговорити као онај лухови и врло мистички "еис" што је у сличној прилици казано. Нес то тојест у нашем језику: Не и не. Тај унутрашњи процес гов језика тај вен је доиста: мисао бутаке и реченица од појма сула и закључке а кад то века изговено изађе на уста друго је и ново и другачије иако је оно изнутра. Има један занимљив пример за то тако да кажемо трансунстанцију језика у упаниша или Брихадараџијама. Све се храни храну приме и у храну претлази глас за храну је ви. Све што се храни и п стаје храна чини живот и самог или глас за живот је рам. А кад се то двоје састави уживање од хране и од живота, та два самог притоном везана значе окрипање. највиши степен хиндуског а може и свакога морала.

ти зашто је било важан почетак ето зашто је ово имало суженој теми да претхоли ово разматрање: зато што је језик велико чуло сума у свакоме народу. Зат што хоћу са пуним поштовањем да приђем језику је говорима о којима треба специфично да нешто кажем. Због свог језика и гов као то велико што је има своје велико право на своју репутацију. Велики културал човек ураста у језике свој и гуђе и ако жели да говори јасно и највише облику а уметничком облику језика то је као

Поже је згодно пустити да о Југославији иде на првом кораку једна бизерна нота. Овде потписани путах имао је и има прилике да тили и чује доста страних новинара. Као по договору или можда доиста по искуству које се намеће кажу безмало сви овај свој утисак Најуре бенија и најтачнија је словенија најтежа јендамапија најсребренији свет живи у Македонији. а Дубровник је Дубровник. Наравно што би рекао Француз: све разумети то је све опростити. Да сам новинарима више јита казана: ја вам све опраштам али све не разумем. Потписујем што кажете али ћу издати неке питања. Културно утисци: почети ставијум и тамо где сте окцидент и тамо где сте оријент. Излази лакше да смо најбољи тамо где смо доиста југ а по ваџ м те

а у вашој формули то гласи да је Дубровник Дубровник. Међу се. Уметност!

Да видите смо неколико значајних музеја и своје занимљиве изложбе слика и разуме се илес бајет сељачких игара и ако је и спорт уметност... једном речју јер имамо и скулптуру и чврстост и јасноћу... Није али у једном смислу јесте: немате поим Дубровника уметничких градова... Можда неко месташце на неком латинском острву можда нека веројатно у Босни али све то са свима споменутим факторима а са чиме архитектура комбинације планова и стилова... Утркују се да критику појачају. Београд пролази најгоре. Две реке има тај град и чигле те воде не учествују у комбинацији естетским. И као да је у горњим делу своме отсечен: нигде купола звоника кула торњева нема без тога граде архитектуре која би имала складе и акцента И игра кровова постаје јак са тим бежањем и исказањем у висине постаје контрапункт... Фркови су вам нејакни Панемеград дивно лежи и могују га али је претрпело зато што је сувише мали... Топчигер ни шума ни парк ујутро променала мекотиња и на чесмама сипање воде у млеко оно пише прве канти у топчигеру је обавезно преко некога дана војнички кампиони јуре бесомучно и бежање испред њих је карактеристична слика тога парна Бео Београд нема зеленила Србија није поста заједна Делиње топчигерско брдо то су гробља наших ограда заштених бањи и виле Пако да вам одговорим укратко. Наши су смененици и естетика и темате добрим делом моралне вредности трансцендентне јер рускојске и прољетске и сиротињске и самачко... У два светска рата свемо помагали свету и се обест да се напаст да се хибрис спомије али ети сада свет тапше нашим фудбалерима и ба батетерима а нико није дошао да нам подигне куполу и под њом неку плочу да нам подигне звоник скобоне а ми у њ да метнемо наше звоне скобоне да им подигне купу и под њом шта хоћете научни институт болничку уметничко павиљон да нам пошаље три четоро парк инжењера да прераде оживе дипломичку школу Допутњак проме наде дуж две реке... Ваш јеподобај чулан не срећан много! Нисте се запазом свет западни нисте се истоком оно што ето постају Азија и африка... ја лично мислим даће се арапски језик некада општ учити не о што се латински и грчки никада није престало учити и опет јача та потреба и мера и опена а је лично мисл м да провансалски језик који је неко време био језик поезије и у

италијански песници / Данте Девинчијо / и енглески песници / краљ Едвард
 други је био песник на провансалском језику / и још мислим ово оно али не ви
 лим како да postanete ви светски културни фактор. Мислим да бисмо са својим
 језиком и са својом књижевношћу могли бити светски сарадници бар толико књиже
 футболисти и бекетери... То са језицима везане то је врло заплетена ствар да језик
 језик постане светски треба ујасно велики фон свега осталог у народу и држави
 што ће језик поћи држати учини га пожељом, он неће бити то Превели ... Пистите
 да вам ја кажем оно што сам већ написао о превелима. Превели су културна
 нуља и помоћно средство али нису ни културни луксуз ни културни триумф. Они
 који код нас знају француски ти доприносе светскости нашег језика не они који
 читају превели француске књижевности. То важи за енглески за италијански и за немачки
 језик и тако даље. ... Писте то значи да писци малог, аром треба да почну писати
 на адоптираном језику. Нема велике јазички импозантне и оживотворене књижев
 сти на адоптираном језику. Нема прикљученог језика за стварање књижевности клас
 Иако неко од нас тачно и свакидашње б чита вашу француску књигу и часопис он
 не види вашу светскост а кад на вашем језику пише поезију или роман он не
 види вашу светскост ни вашу ни нашу... језик је срце и мозак и све чита језик
 није ожеба језик је сума језик није случајни дометак. ... а ко може све или мно
 језике научити. не треба све него многи да знају један или два многи да знају
 разне језике. Тако бисте ви и ви и ви французи Енглези Холандци пожељом поже
 љивали нашу светскост. Заседа наравно не знате језик не познајете књижевност
 и све се свршава да у некој интернационалној ревији полети бела врана превели
 из наше књижевности уз друге егзотике из вансветскости: мађарски и новогрчки
 па као егзотик ачаки и руски него ви и ви сте у нашој земљи већ он пољину
 дана јесте ли научили мало српски или шта уопште имате да кажете о језику
 у нашој земљи ... На жалост... али то једино се могуће казати да код вас у свако
 вароши се говори друштво је друштво Загреб Нови саз Београд скопље
 петиње у вотовник прије и друге музике свира. Ми понекад сасвим добро раз
 мемо шта се каже али утолико више опажамо разлику у звуку у дикцији како би
 рекао у свему оном што је тако језике

да тој тачни ћемо сав напустити ли

ђ ликаг и прећи опет на монолог нашега расправљача. ^{III}та су запазили они
 страни? Опозити су чули су ушима разлике у чућним обличјима језика ^{III}та је у
 питању ^{II}је мала ствар. И унутрашња реченица и спољашња. Док лица сама се са собом
 разговара што би рекао Платон језик кобита фиксирани су од мношине фактора
 из разних области бића или личности човека. А как које ле вокализације онов
 је унутрашњег опет низ фактора из бића и личности човека утичу на резултат.
 Ти многи фактор вичу се са разних спратова ^{II}зависности куде и са разних спратова
 тога историске националне традиционалне куде једнога народа или једне језичке
 зајемине. Један језик не ази колико вокализација колико ^{II}монорности
^{II}просто речено просто ази не довољно лстинговирено један језик а много разних
 них говора. ^{II}маполитички говорећи републичких говора има географски говорећи
 покрајинских говора има локално говорећи сеоских и градских говора на размаку
 од неколико километара. Раса је једна ази историја традиција вере обичаји
 културне наслеђе утичеви суседни и цивилизаторски су други други и други опет.
^{II}унутрашња реченица постала је под дирекцијом рационалношћу и рационашћу процес
 унутрашњи спољни процес вербализације зависи од апарата за вокализацију од го
 говорних стичова од човечких правичних и неправичних покупија. Једна говорна
 зајемница вуче нешто архантно друге има фразу која искаче приметије. Једни
 имају овакав слух други онакав. Једни имају за национални инструмент гуде
 други тамбуру трећи виолину четврти је рмонику Једни су развили слух уз фруду
 други имају спор слух иако свирају виолину. ^{II}ашто и како неко популивље
 острвско племе зна за језичке финесе ако не фонет не онда тогике ^{II}које нема
 неки јавна култивисан књижевна језик. По деви Бриду и по Шамбертеу: једно
 острвско племе у Пацифику мења гласови хтети на три чина нађ начинијено
 је иначе неписмено ^{II}хоћу зато што сам наведен захоћу зато што сам приморан
 да хоћу зато што по слободној својој одлучи хоћу. ^{II}акобих ја неом од тих остр
 љана имала прилику да кажем: Слушај пријатељу ја тако хоћу Он би се узео
 осмех/ ^{II}какав који осмех човек се ушатаи чисто од комисија ка је и осмех про
 зукт језика ^{II}и запитав ме уз осмех ^{II}ази које хоћу ја бих се забуних и метате
 бих одговорити ^{II}ја не разумем питање то у Вучу нема. ^{II}ази ономеса Пацифика
 неписменству она финеса, сигурно не из Стиститекове реторике или из Лајбница

него онегде из меморије човечанства са Вавилонске куле. Чудноко се зига
у човечанству Вавилонске куле. Ова данашња групација Јужних Словена ко
ето тражи књижевни језик за четири републике које говоре један језик ни
најмање занимљив сарадник на Вавилонској кули. Вавилонска кула је готем
један симболика. ⁴ Шино: Кинези да би могли читати стију класичну књижев
треба да науче око 20 хиљада идеограма / неки се пртају са 20 до 24
узара четкином а могу се и писати и штампано пресечени преко поља наравни
несе буквално пресеченим значењем / ⁴ французи по истиј човечанској мем
иамју тамо од 15 века тачно око 20 хиљада фиксираних реченичких обрта
за прецизна изражавања у науци и нарочито у уметности. Немци за њих је
20 хиљада маки број они терминологију не граде него сају. Хајдегер једна
категорија екзистенцијализма говори најједном месту у својој филозофији да
понешти у човекову екзистенцију одједном ко убачено учети не зна се как
зашто откуца нема никакве логичке обележје у скује израз ли Геварфихај
лес Зајно што нико живи не може разумети ни превести јок не прочита јок
Није чуло да је Француз био онај који је казао: Песник и језичар Матар
Ни за шта немам толико смисла колико за савршеност. Да французи са свој
говореном писаном мишљењем и ђутаном реченицом та је сектор уметности на
лонској кули. Данас мислим да на Вавилонској кули застана веома на поља
ких внаст је постала вугарна и језици хајкове на све стране...

Ми смо данас са расељеним њипима за за
заробљеним војницима са унегорованим насилним ратницима са краћом туђе
лен са одакшаним путовањима и нагабунтирањем мисмо енер у једној сеоби
сеоби нарина на нагано да језици морају пролазити и кроз насилне и баче
и необичне лекимично и кроз плавне прѢнесе. Један француски писан руски
Шеврејит да коректу аки човек средњих година тек прича ово: Јако Вожито
је да знам и руски и француски ако не а ам хебрејски. Ту славно наксу
мепозвати да у руским пареским новинама напишем један најпростоје чѢшан
аз добасто к ја је моја ја сам пристао А кад сам сео да пишем више сам
да више не знам руски ни мислити ни писати а вероватно ни говорити То је
стучај човека коме руски језик није био ни матерњи ни народни само

само један од два заичајна језика. У овако миграторна времена заичајни
језици стварају нову категорију језика : културни језик. Јанимљиво је да та
категориму припадају највише Јевреји који су одувек а после Хитлерових за
бора постао персонифицирано сепаратни народи Коетлер се хтео да је касан
/ мислим да још нема 50 година / променио три заичајна или културна језика
за писање литературе Мађарски Јеврејин писао је први немачки па француски па
само енглески. Јеврејска културна мит. и има неке културне илустрације чува
човечанске меморије једнога од најпренизнијих књижевних свих људских
чува чуждлости чужданиности. Руси после Јевреја први су у расељености. Рус
Рус Владимир Набоков пише амерички Рус Петар Густински пише а игра непознати
енглески Чешки Јанаш Ротке није хтео а зна зачеки језик него се и мучи
заносио Русијом путевао тамо хтео да научи руски и каже је сам признао није
могао да научи. Затим је отселио у Француску заносио се француском језиком
писао стихове на француском језику али ти стихови нису ни француски језик
ни Ротке. Како се најлакше смирио у немачком језику написао је Египије у Јулину
даи поезију као мисленост као језик али зачува тај језик немачки нема се
није јасно
норност ни е само Тетеву или Клејстоу него ни чисту стаклену прозирну
сенорност немачког језика.

Језик је сума рекамо и он као и човек има
теле и дух има чулну вредност и духовну вредност. Чулна вредност то је што
штоф звукова сенорност језика линија интонација то је на слух. Чулна вре
ност наоко то је у штампану јерику облик реченице карактеристике стиха слог
забука. Наравно езотерно улази у егзотерно и обратно. Сенорност језика лини
тује облик реченице параграфе акине је нагласке паузе интерпункцију. Писан
и штампан језик учи читање и говорити и изговарати и мислити. Сенорност за
виси од уређеног неговане или ненегованог апарата у грлима и грлу за века
кизоване. Уређени смо опште једној језичкој заједници то је једно што је свој
комаће мисли емотивно своје својство да ли је правилно или неправилно. Негов
апарат за вокализацију то није ствар права и саферирања него у првом реду
у првом реду ствар интелектуалне културе. и књижевног образовања усвојој ко
мањој књижевности старој и да савремене. Све претазне вредности и квалитети

Семља која се у свету и као куће зове Југославија,
једна држава. У спољнополитичком и војном погледу та је држава једна органска
организована целина, према свету ^и према свима својим функцијама
у самој држави. Но као живот и куће и живљење и егзистенција у тој кући, држава

држава се састоји из шест републики због чега се послужим речју из уста старих
српских краљева из шест државина. Шест народа једне се расе словенских
народности које су се нашле на југу Европе од којих сваки држи у одређеним
границама земљиште у којем управљају сабом својим живљењем и сваким прогресом
потпуно самостално. Не је врло уредно и државноме је зним потцељом обухватити с
свих шест република и ове материјалне и духовне везе: Иста словенска раса са
језицима чисто словенским иста културна тенденција: највише, иста политичка
омерница демократије иста вера и прозница: држе се заједно по сваку цену.
Немо се
то да реко е енглески песник Олди: Или се морамо водети или морамо умрети.

Потпуна културна слобода лакше потпуна слобода језика. Стара
машина народна има слободу језика и културе по онда и свака
држина. И зато сваки један и свако право на своју репутацију
јер боље или горе не држи чистији и прављенији не други крив
и богатоји не други свеједно сваки језик није ни мањински
ни случајност него је само генерација и знаје и мисли
реко смо сумо.

Тај агрегат слободних и самосталних држава од којих се свака својим снагом
ме храни а неинско име југословен држи и помиње неравно са својим индивидуалним
именом то је један леп пример једног врло културног степена живота.
Југославаја је сам поменутих заједница и једна језичка заједница: од најзапа
нијег Словенца до најјужнијег Дачматина и порече и излуж по рене нема могућ
ости да у обичну и живу разговорну човјек човека не разуме и то тако и тачно.
Не треба заборавити да у оном етничком опруженом вијугастом опруженом
материку земље има и шест него и осам о девет — према разним областима у ис
тој републици има осам разних историја, петнаест разних окупација и Тоталног
културног застоја на Балкану као је Љубљанско. Лајбах била аустријски мишени
међу свима другима у Тријемини и тако имамо врло рене симфониски оркестар
као су у Србији фрочети и зурнати сатричетори вере са лве забуре Турци су
били неписмени и није важито за њих арапско писмо сем као арабесја са тро
липијом у којима једна једита име није заједничко саптаравским јеканским и ј
канским канџканским чакавским наречјима са лвалесета канџанских говора и речни
ипак језик остао свима разумљив а у четири једна рене републике сасвим одлучно

народне говоре и књижевне језике. По тој великој пространој пчини, која је, ето, кроз векове, упркос заскомељаним животима и намерама сваке врсти, један те један језик, има пуно егзистенцијалних детаља који, као ситне стрелице, опучавају у разним правцима разлике. Србин, где био да био, неће казати лрукије до шта а Хрват лрукије до што. Најкавашина је ван књижевног језика, а али Петрић Керемпук је велика поезија. Чак и ван књижевности, али има димина чакавске уосталом и најкавска наја је права књижевност. Бук је утес за књижевни језик херпетолошки говор. За смерања, кавштина је почела лавтирених нов у српско хрватском књижевном језику. Не је међ Србима Србије отклоњена херп гљвачко говор, а Хрвати се књижевности вратили и на јкавштину, и на интерпункцију грма тичку и на "хрватски правопис." У два мена су били веома официелни сасетаних стручњаци хрватских и српских да се утре једном књижевном језику и правопису. Остао правопис и по гљашега лана нешти инфра. По мјланом раду, па унутрашњој реченици књижевни језик би био знатно ближи но некале рече, али слух не може да прими све, виш не може да прими све. Чини виш језик квалитет језика је оно што је своје лемеће драго. Други су нам апарате за вокализацију пихо алмах олобрава познато и загледа се са питањем непознато. Слика штампаног текста, због две азбуке своја је притивчаристичку.

Људи који говор један језик пишу две разне азбуке, латинско и грчко писмо. Прерађено је и једно и друго. Безмало рећи колико народа, толико латиница, колико народа, толики грчког писма. У Русији, Србији, Југарској, Грчкој, лрукији ја алфавет, према старим књижевностима, према потреби језика, према изговарању гласова. Наша латиница, то је латонфа хрватска и није ни чешка, ни пољска, ни ијетна ол латиница зато лиза Европско мађарској абегеди је с ш а сз је с У Пољској је с с а сз ш. Један Италијан је не лавно у часопису изралиа чита ру студију о 20 начина на који је лавним језицима правописано име Чехов. Јеруковска име Италијан са малом кретоу чају Куркиа, а лавно лавно Југарско Југарско Југарско.

као и у музици, штоф језика је ствар слуха и звук, ритам, линија језика

зависни у говореном говору ол воле и разних осећања и емоција које носе и ол ређују вокализацију. Штампан стог лавно углавном лавно књижевност, сав књижевни

језик јесте углавном у чулном смислу ствар нила. Један говорени језик исти
 разлике због разних апарата за вокализацију и због разних историја и традиција
 и извесни сукоби су неизбежни али ако се не злоупотребљују него употребљују
 они само служе усавршавању језика на обе стране и при истом процесу извесни
 уједињавају и зближавају штампаном слогу имамо једну проблемску јединицу
 двоструки сирот тазкичито виш две разне азбуке латиница и грчко писмо, што
 другог значи и два погледа на свету прошлости а данас један запад тврди
 који се прећутно предаје са неискреним ставом да је то свеједно, а сем врло
 малог броја људи из највиших културних слојева, коме није сасвим свеједно
 једна је + може мора нека па шта — и томе слично. И још у тим најјачим круговима
 културе са овом бифуркацијом: да једни читају не запажајући много азбуку
 више интереса за језик а други су грчког писма као Срби и целим школовањем
 и кирилицом, који су прионучи уз латиницу и само се коме служе. Хонорари су
 унуткују примелбе и жеље, табају стају билућег утврђеног моравног моравног
 праксом не дискретом или монополом. И свака азбука као сваки језик има пре
 на своју репутацију, јер има репутацију. Нири ће хрвати сву своју стари књи
 ост пребацивати у другу азбуку — јер би то био културни фалсификат нити ће
 Србе чинити тај фалсификат у супротном ситуацију. То питање треба извући из
 светлост говора, а логовар ће живети понети као тај. Прво треба истаћи две
 тежмасти, не келна на свакој респективној страни. Огромни већи део словенст
 пише грчко писмо: Русика са ако сто милиона словена, део Балкан словенски,
 паус грчки и у Југославији најзначајнији део, Срби са Србијом највећином
 Црном Гором делом Босне и Херцеговине. На другој страни латинско азбука је
 азбука мањине словенске — Чеси, Пољаци, Хрвати, Словенци — али је европско пи
 је на обе стране тако намерно да мора значити конфликт, наравно, метафизички
 али конфликт У нашој земљи међу широким слојевима, а помало и навише, међу
 физички се овако став има: латиница то је свет културне Европе, Запад. Грчко
 писмо то је нешто застарело, инфериорно, оријентално, и чини се метафизички у
 не мањинско, јер се латиница метафизички, амах долази свом броју део евро
 запад најкултурније део света, учетеће културе од лавина па и данас.